

Hồi 3

Thân Tình, Kiếm Anh

Dận Trinh vỗ tay lên bờ vai Niên Canh Nghiêu, cười thốt:

- Nhị đệ hiểu nàng rõ hơn ngu ca, thấy lợi thế nào là làm thế ấy, nhưng nhất định phải làm nhanh. Nếu được, thì bắt đầu tối nay đi, càng hay!

Niên Canh Nghiêu gật đầu, cúi chào, lui ra ngoài.

Lật đật ngày hết đêm về.

Y hối hả đến tìm Dận Trinh, mồ hôi đượm nhễ nhại nơi mặt.

Y thốt:

- Cũng may, tiểu đệ không làm nhục sứ mạng! Hoa chúc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ đại ca vào động phòng thôi! Có điều, nàng oán hận tiểu đệ cùng cực, hận chết chứ không vừa!

Dận Trinh mỉm cười đáp:

- Nhị đệ vất vả quá! Nếu quả nhị đệ yêu nàng thật sự...

Niên Canh Nghiêu chận lời:

- Sao đại ca nói thế? Phàm nam nhân muốn làm nên việc lớn, thì tuyệt đối không để hệ lụy với nữ nhân! Hà huống, đối với nàng, bất quá tiểu đệ chỉ có chút tình đồng môn sư huynh muội thôi! Mà dù cho nàng có là vợ của tiểu đệ đi nữa, tiểu đệ cũng vì đại ca sẵn sàng hy sinh nàng, chẳng hề tiếc rẻ!

Dận Trinh cười nhẹ:

- Nhị đệ! Ngu ca cảm kích vô cùng! Sau này, khi đại sự cáo thành, nhị đệ còn giúp ngu ca nhiều hơn nữa!

Rồi hẩn rời mặt thất.

Mạnh Lệ Ty vận kiết phục, ngồi trước bàn tiệc hoa chúc, đầu cúi xuống, lệ tuôn tràn.

Dận Trinh bước tới, đặt tay lên vai nàng, dịu giọng thốt:

- Lệ Ty! Ta có lỗi với nàng lắm! Ta phá vỡ cuộc tình duyên của nàng với nhị đệ! Song, biết vậy mà không có cách nào khác hơn, thì làm sao? Không dùng cách này, thì nàng không thể lọt vào cấm cung!

Mạnh Lệ Ty cắn răng, đáp:

- Đừng nhắc đến con người lòng dạ sắt đá đó nữa! Điện hạ! Tôi hiến tất cả cho điện hạ, chỉ mong điện hạ tuân hành sự ước định giữa bọn tôi và điện hạ thôi!

Dận Trinh gật gù:

- Tự nhiên! Sở dĩ ta bắt buộc phải làm như thế này, là cốt để chứng minh cái thành ý của ta đó! Người có thể tùy thời, tùy chỗ giết ta, nếu người muốn!

Mạnh Lệ Ty khóc như mưa.

Dận Trinh an ủi nàng:

- Lệ Ty! Người quả là người trọng tình cảm! Ta không dám cầu mong người yêu ta, nhưng ta sẽ cố gắng làm một người chồng tốt. Hiện tại, ta chưa có thể chánh thức hóa thân phận người, song, trong tương lai, nhất định là ngôi mẫu nghi thiên hạ sẽ phải về người! Người sẽ là hoàng hậu! Ta bảo chứng điều đó!

Mạnh Lệ Ty lau lệ, thốt:

- Tôi không muốn nói cái chi khác! Tôi chỉ xin điện hạ nhớ cho điều đó thôi!

Vòng tay hướng về đôi hoa chúc long phụng, Dận Trinh trịnh trọng khấn:

- Trên cao có hoàng thiên chiếu giám, Dận Trinh này hứa sẽ chọn Mạnh Lệ Ty làm hoàng hậu, và tuân hành mọi cam kết theo ước định song phương, nếu trái lời nguyện, thì phải chết dưới kiếm một nữ nhân!

Mạnh Lệ Ty nhào vào lòng hắn, quên ngay niềm buồn tủi, cất giọng nũng nịu:

- Tôi biết điện hạ mà! Hà tất điện hạ phải thề độc! Hà huống, tôi đâu có muốn nữ nhân nào chen vào vụ để giết điện hạ!

Dận Trinh mừng yêu:

- Ngốc chưa! Nữ nhân đó là người chứ còn ai nữa! Trừ người ra, còn nàng nào lọt vào cấm cung được mà hòng giết ta?

Hắn bế Mạnh Lệ Ty lên giường, buông màn xuống.

Bên sau màn, không lâu lắm, có tiếng rên ư ử.

Nửa tháng sau.

Khuong Hy đại đế lâm triều.

Hôm nay, nhiều tin vui đưa đến. Loạn biên đình do La Sát xách động, các sắc tộc quanh vùng nổi lên chống đối bản thỏa ước ký kết ngày trước tại thành Ni Bố Sở, đã được yên rồi. Các sắc tộc đó cử đại diện về kinh tố sự thần phục. Đại diện đã lên đường, hiện đang tiến vào ải Ngọc Môn.

Nạn lụt Hoàng Hà cũng đã chấm dứt, nước sông bắt đầu rút theo các ngõ được khai thông.

Lúa thóc được mùa, dân chúng khắp nơi được no ấm.

Khuong Hy cao hứng vô cùng.

Soát lại từ cổ chí kim, qua các triều đại trong lịch sử Trung Hoa, nhà vua thấy chỉ có Lý Thế Dân nhà Đường là có thể ngang hàng với mình về năng cán chấn dân trị nước.

Tuy nhiên, có một điểm mà Khuong Hy cho mình còn kém Lý Thế Dân, là nhà Đường được lòng cả thiên hạ, còn nhà Thanh thì mãi đến nay vẫn còn một số người trung thành với Đại Minh, chực dịp hành thích, xúi dân nổi loạn.

Chính điểm đó làm cho nhà vua lăm lăm lúc bữa khoản đến kém ăn, kém ngủ.

Bãi triều, Khuong Hy về Dưỡng Tâm Điện, có cận thần là Quốc cụ Khoa Long Đa.

Khoa Long Đa rất am tường thuật nhìn thần sắc, đoán được tâm tư.

Thấy Khuong Hy cau mày, Khoa Long Đa hỏi:

- Hoàng thượng ưu tư về thiếu số dân nhà Minh một mực ngoan cố, phải không? Bọn đó không đáng làm cho thánh tâm phiền muộn!

Khuong Hy cười khổ:

- Trẫm hiểu! Chúng sẽ chẳng bao giờ thành công trong việc mưu hại trẫm! Chúng là cái gì? Bất quá chỉ là một nhóm thư sinh, kết cấu với một số khách giang hồ, lực lượng chẳng đáng kể nếu trẫm muốn tiêu diệt chúng thì có chi khó khăn đâu! Nhưng trẫm không chủ trương giết người dứt loạn!

Khoa Long Đa gật đầu:

- Đã nhân từ từ đầu thì phải nhân từ luôn, hoàng thượng khoan dung đại độ như vậy, rất xứng đáng là bậc thế thiên hành đạo!

Khuong Hy tiếp:

- Chúng không còn cơ hội tạo hậu thuẫn cho việc chống đối Thanh triều nữa! Lần cuối cùng, cách đây mấy hôm, chúng đề cử hai tay quyết tử, đến thích sát trẫm, định mượn vụ án đó, tuyên truyền ra là trẫm vẫn căm thù dân chúng Đại Minh, gặp dịp là tàn hại. Người Hán sẽ bất mãn, sẵn sàng hưởng ứng mưu đồ khuynh đảo nhà Thanh của chúng! Trẫm hiểu vậy, nên phóng thích Mạnh Lệ Ty.

Khoa Long Đa vội kêu lên:

- Thế ra hoàng thượng có dụng ý riêng biệt trong vụ phóng thích Mạnh Lệ Ty? Cao kiến quá! Ngu thần còn lâu lắm mới theo kịp hoàng thượng!

Trầm ngâm một lúc, Khoa Long Đa tiếp:

- Hôm qua, tứ điện hạ có đến tìm ngu thần, nhờ ngu thần khai tấu lên hoàng thượng một việc. Việc đó rất hoang đường, ngu thần không dám hứa hẹn gì cả...

Khuong Hy lấy làm lạ:

- Lão tứ bày trò gì nữa đó?

Giọng nói của nhà vua bớt nghiêm lạnh, chúng tỏ ấn tượng của ngài về Dận Trinh đã biến đổi ít nhiều.

Khoa Long Đa thốt:

- Tứ điện hạ thu nhận nữ thích khách hôm đó, bên cạnh mình!

Khuong Hy vỗ bàn, kêu lên:

- Súc sanh làm lộng rồi!

Liên theo đó, ngài cười tiếp:

- Lão tứ không phải là tay háo sắc, mà Mạnh Lệ Ty cũng chẳng phải là một giai nhân! Hấn làm thế, tất có dụng ý sao đó. Hấn muốn gì?

Khoa Long Đa đáp:

- Dụng ý của tứ điện hạ rất thâm, dù không thảo luận trước với hoàng thượng, song tâm cơ lại tương đồng!

Lão thì thầm với Khuong Hy một lúc.

Khuong Hy nghe xong, gật đầu, cười hỏi:

- Việc đó, có thể làm được sao?

Khoa Long Đa đáp:

- Hiện tại, trong nhân gian, có tổ chức Nhật Nguyệt Đồng Minh, người đầu não là một lão ni cụt một cánh tay. Cứ theo lời truyền thuyết thì bà ấy là trưởng nữ của vua Sùng Trinh.

Khuong Hy gật đầu:

- Trẫm hiểu việc đó. Năm xưa, lúc Lý Tự Thành bao vây Sùng Trinh, chặt đứt cánh tay bà, nhờ mấy kẻ trung thành trong đám thái giám cứu bà, đưa đi. Có một cung nga mạo nhận bà, liều mạng giết được một dũng tướng của Lý Sấm. Thoát nạn rồi, bà lên Thiên Sơn học võ, thí phát làm ni cô, lấy pháp hiệu là Minh Nhân.

Khoa Long Đa tiếp:

- Mạnh Lệ Ty xuất thân từ phái Thiên Sơn, và trong Nhật Nguyệt Đồng Minh Hội có rất nhiều nhân vật bản lĩnh siêu phàm, những nhân vật đó cũng đều là người trong phái Thiên Sơn như nàng. Tứ điện hạ vì muốn thu phục nhân tâm nên chấp thuận nàng tiếp cận bên mình. Đồng thời, y cũng muốn dịp nhân dịp này, làm một cuộc thám thính tận sào huyệt chúng. Sau đó, sẽ tìm cách cảm hóa chúng.

Khuong Hy suy nghĩ một lúc:

- Kế hoạch đó, trẫm có thể phê chuẩn, nhưng chánh thức thừa nhận thân phận của Mạnh Lệ Ty thì không được. Mà từ chối thừa nhận là tiêu diệt niềm hy vọng của lão tứ rồi. Cấm lệ của hoàng gia là không thu nhận Hán nữ vào cung.

Khoa Long Đa tiếp:

- Tứ điện hạ vì Thanh triều hơn là vì chính bản thân. Y nói, thân phận của Mạnh Lệ Ty, nhất định là hoàng thượng phải thừa nhận, có vậy y mới thủ tín nơi người ngoài được.

Khuong Hy đáp:

- Nếu trẫm ban sắc chỉ tuyên cáo, thì trong tương lai việc thừa kế ngôi trời sẽ vĩnh viễn không luân lưu đến lão tứ.

Khoa Long Đa thốt:

- Tứ điện hạ không hề mơ tưởng đến việc đó. Y chỉ ước vọng hoàng thượng sống mãi trên cõi đời. Vạn nhất thánh thọ cáo chung, thì y sẽ cam phận thần tử, dốc hết tài cán không phù xã tắc.

Khuong Hy điểm một nụ cười:

- Từ lâu trầm cứ tưởng lão tứ nuôi dưỡng một dã tâm càng ngày càng lớn mạnh. Trong số đệ huynh của hắn, chỉ có hắn là hăng hái hơn hết. Không ngờ hắn là con người đậm bạc, không tham vọng, không cầu kỳ!

Khoa Long Đa thâm thở phào, nhẹ nhõm người.

Lão cười thốt:

- Thế là hoàng thượng nhận xét sai lầm về tứ điện hạ!

Khuong Hy gật đầu:

- Trẫm hy vọng mình nhận xét sai lầm. Lão tứ là một nhân tài, trong thời bình hắn không có dịp thi triển sở năng, có thể thôi. Nếu gặp lúc loạn ly thì hắn là con chim bằng tung mây lướt gió, vùng vẫy tung hoành. Nếu hắn có lòng trung như vậy, thì trẫm cũng phải thành toàn tâm nguyện của hắn! Quốc cữu hãy bảo hắn, cẩn thận hành sự. Trẫm sẽ hạ lệnh đòi chúng triều kiến, hứa miện trước với chúng, sau đó sẽ ban chiếu chỉ thừa nhận. Hiện tại thì không thể công bố khắp toàn dân. Có thể cả hai mới dễ dàng hành động.

Khoa Long Đa vâng dạ.

Khuong Hy lại tiếp:

- Gọi chúng vào cung, trẫm thấy không tiện lắm. Vậy để trẫm đến đó với chúng là hơn. Chiều nay, khanh đến cho chúng hay đi. Trẫm sẽ cùng đi với Minh Đức, lấy tư cách cha chồng đến xem nàng dâu. Không nên làm ồn lên nhé, nếu ngự sử hay được thì rầy rà lắm.

Khoa Long Đa bái từ hoàng đế trở về.

Khi màn đêm vừa phủ, hai kỵ sĩ vận áo xanh, đội mũ nhỏ, ngồi ngựa tiến đến phủ vị bối lạc thứ tư.

Họ xuống ngựa.

Dận Trình chực sẵn nơi cửa phủ, nghinh đón.

Một trong hai kỵ sĩ mỉm cười, rồi cả bọn cùng đi vào, do Khoa Long Đa dẫn đường.

Tại khách sảnh, có Mạnh Lệ Ty vận trang phục theo bát kỳ, quỳ lại nghinh tiếp.

Hai kỵ sĩ, hiển nhiên là Khuong Hy và Minh Đức.

Khuong Hy khoát tay bảo Mạnh Lệ Ty đứng lên, rồi cười nhẹ, hỏi:

- Thương thế của người thế nào? Cứ tự nhiên đi, đừng thủ lễ quá độ!

Mạnh Lệ Ty đáp:

- Nhờ phúc trời, nô tài bình phục như cũ!

Khuong Hy gật gù:

- Thế thì tốt quá! Quốc cữu có cho trăm biết kế hoạch của các người! Các người giúp trăm, trăm cảm kích vô cùng.

Mạnh Lệ Ty tiếp:

- Mong ơn tha chết, nô tài còn sống sót ngày nào là nguyện báo đáp hoàng ân ngày đó. Hà hưởng tội nữ đã được điện hạ...

Khuong Hy chận lời:

- Sự tình của các người, trăm rất đồng ý! Đừng gọi trăm theo tôn ty cung cách, cứ gọi một tiếng gia gia là đủ rồi.

Mạnh Lệ Ty do dự một chút, đoạn quỳ xuống, gọi:

- Gia gia!

Người ta đã gọi gia gia, thì ngài đâu còn xưng trăm nữa được!

Ngài cúi xâu hạt châu nơi cổ tay, thốt:

- Đây cô bé, ta không có vật chi đáng giá, chỉ có vật này, là hạt mã não châu của nước Xiêm La tiến cống, mang nó vào mình là không sợ tà ma phá khuấy. Nghe nói nó cũng kỳ độc được nữa đó. Ta mang nó không ích gì, nên tặng người gọi là thưởng người ra mắt.

Mạnh Lệ Ty tiếp nhận, mười phần cảm động.

Khuong Hy lại cười, tiếp:

- Người vận trang phục bất kỳ, xem rất hùng tráng đấy. Ta xem, Trung Hoa là xứ văn minh, cái gì cũng đẹp cả, chỉ có y phục phụ nữ là còn lột thướt thê lẽ quá, không gọn chút nào, nữ nhân vì thế mà thành ra ẻo lả như mang bệnh lưu niên. Đẹp, đâu phải nhất định mảnh mai, mà người gọn gàng nhanh nhẹn cũng vẫn đẹp như thường!

Dận Trinh bước tới, tâu:

- Thần nhi có dọn tiệc chờ cung hiến phụ hoàng. Xin phụ hoàng cho thần nhi có dịp hầu hạ, vện đạo hằng!

Khoa Long Đa chen vào:

- Thức ăn do chính cháu dâu của lão thần tự tay nấu nướng đấy!

Khuong Hy gật đầu:

- Có món lạ, ăn càng ngon. Bọn bếp trong phòng của hoàng cung cho ăn mãi mấy thứ quen, trẫm chán quá!

Nhà vua xung trẫm với Quốc cữu và con thôi!

Mạnh Lệ Ty cất tiếng:

- Thánh thượng... tội nữ có nghe...

Khuong Hy khoát tay:

- Tiếng gia gia để đâu, sao không dùng? Ta chán nghe cái lối xưng hô thánh hoàng, hoàng thượng, bệ hạ lăm lăm! Người nghe gì nào? Nói đi!

Mạnh Lệ Ty tiếp:

- Nghe nói, mỗi bữa ăn, trù phòng dọn lên cho gia gia ít nhất cũng trăm món trân quý...

Khuong Hy gật đầu:

- Quả có như vậy, ngoài ra còn có những món do người này người nọ cống hiến. Ai ai cũng muốn lấy lòng ta, nên lựa toàn món quý mà dâng. Ta ăn mãi, sanh chán. Lắm lúc, ta rất thèm được ăn những món bình dân, nhưng làm sao có mà ăn!

Mọi người vào bàn, không phân tôn ty, món ăn giản dị. Khuong Hy ăn rất ngon miệng.

Trong khi ăn, Khuong Hy thốt:

- Ta nghĩ mình có lỗi quá, chưa thể chánh thức hóa thân phận của người được trong lúc này, chờ khi nào các người thành công, bốn biển một lòng tuân phục rồi, ta sẽ long trọng ban thưởng, bù lại những ngày mập mờ như bây giờ. Lúc đó thì ta sẽ không còn sợ ai vấn nạn nữa!

Khoa Long Đa mỉm cười:

- Hoàng thượng kiêng nể ngự sử quá đi thôi!

Khuong Hy chỉnh sắc mặt:

- Ngự sử có trách vụ sửa sai, trẫm tránh sao khỏi sai lầm? Không có ngự sử thì con người nắm quyền uy tối thượng có lạm dụng ít nhiều. Và như vậy thì kỷ cương đâu còn nữa, công bằng xã hội cũng không còn luôn!

Day qua Dận Trinh, ngài tiếp:

- Quốc cữu có cho trẫm biết đại khái kế hoạch của người, trẫm hết sức cao hứng nên phê chuẩn liền. Các người hãy liệu cách giải thích với số người còn lại của nhà Minh, trẫm hy

vọng các người thành công mỹ mãn. Tôn chỉ của trẫm như thế nào, người hẳn đã hiểu, trẫm không cần phải nói lại làm chi!

Dận Trinh gật đầu:

- Thần nhi hiểu! Phụ hoàng yên trí!

Khuong Hy hỏi:

- Các người bất quá chỉ có hai người, liệu đủ sức cáng đáng việc lớn đó không? Trẫm thấy nguy hiểm lắm, nhất là người dù sao cũng là một hoàng tử đương triều!

Dận Trinh đáp:

- Lần đầu, thần nhi giấu thân phận để tiếp cận đám người đó xem sao. Sau đó, sẽ từ từ tìm cách hóa giải, hà huống, thần nhi còn có một huynh đệ kết nghĩa, tên Niên Canh Nghiêu, một tay năng cán, rất đặc lực, có thể ủy thác trọng phận, y là một cao thủ võ lâm, sư huynh của Mạnh Lệ Ty, có y tiếp trợ, thần nhi tin tưởng là đại công phải cáo thành.

Khuong Hy chớp mắt:

- Vậy sao! Sao người không cho y ra đây, ra mắt trẫm!

Dận Trinh mỉm cười, hướng về cửa gọi:

- Niên huynh đệ! Phụ vương muốn gặp huynh đệ!

Niên Canh Nghiêu vận y phục chet, gợn gàng vén màn cửa, bước ra, quỳ lạy tung hô vạn tuế:

Khuong Hy khoát tay bảo đứng lên.

Nột Lan Minh Đức cao giọng:

- Các hạ mang kiếm triều kiến thánh hoàng là có ý tứ gì?

Niên Canh Nghiêu mỉm cười:

- Kiếm, là sanh mạng của kiếm sĩ, con người đâu có thể ly khai sanh mạng! Các hạ mang được, tại sao tại hạ không mang được?

Nột Lan Minh Đức nổi giận:

- Tại hạ có trách nhiệm bảo giá, tự nhiên phải mang vũ khí nơi mình.

Niên Canh Nghiêu điềm nhiên:

- Tại hạ có bốn phận bảo vệ an toàn cho tứ điện hạ, nên không thể rời kiếm!

Nột Lan Minh Đức trầm giọng:

- Có tại hạ, không cần đến các hạ phải lo!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ:

- Chỉ vì không tin tưởng hoàn toàn ở hiệu lực của các hạ, nên tại hạ không yên tâm. Cách đây không lâu, nếu tại hạ không hay biết kịp thời để tứ diện hạ đi hộ giá, thì chiếc đầu lâu của các hạ đã rơi rụng rồi!

Nột Lan Minh Đức tức uất, bật kiếm liền, chém sang Niên Canh Nghiêu một nhát.

Niên Canh Nghiêu ung dung lách mình, tránh nhát kiếm dễ dàng.

Đồng thời gian, y hoành tay, chĩa hai ngón ra, kẹp bằng kiếm của Minh Đức, đoạn cười mỉa, hỏi:

- Thân thủ như thế đó mà dám nói là bảo giá à?

Nột Lan Minh Đức không tưởng đối phương nhanh nhẹn đến mức độ đó.

Hắn giật thanh kiếm về, song kiếm dính liền hai ngón tay, tay dính vào mình, mình vững như núi, hắn không làm sao thu kiếm được.

Thẹn quá hóa giận, hắn uốn mình lướt tới, phóng một quyền vào ngực Niên Canh Nghiêu.

Niên Canh Nghiêu không né, không tránh, uốn ngực hứng ngón quyền.

Đoạn, y xoay mình, rút soát thanh kiếm bên hông, cầm tay, đảo bộ tiến về phía Khương Hy.

Nột Lan Minh Đức kinh hãi, phóng thanh kiếm ngay cổ tay Canh Nghiêu, định ngăn chặn thế công của Niên Canh Nghiêu nếu quả thật y xuất thủ sát hại Khương Hy.

Nhanh như chớp, Niên Canh Nghiêu dứt kiếm vào võ, rồi dùng tay đó đón bắt thanh kiếm của Minh Đức.

Tay kia y vùng luôn theo, một vật trắng theo đà tay bay đi, lao đến Nột Lan Minh Đức.

Cùng một lúc với mấy động tác đó, Niên Canh Nghiêu cao giọng thốt:

- Tiếp lấy! Tại hạ không phải là thích khách. Các hạ dùng khăn trương một cách thừa thãi như vậy!

Nột Lan Minh Đức bắt vật trắng đó.

Thì ra là một chén rượu, trong chén còn nửa phần rượu, rượu còn ấm.

Chiếc chén đó của Khương Hy, Niên Canh Nghiêu dùng mũi kiếm hất lên tay, rồi quăng sang Minh Đức, rượu lại không bắn ra một giọt nhỏ.

Nột Lan Minh Đức then đổ mặt.

Khoa Long Đa mỉm cười thốt:

- Niên tráng sĩ quả là một tay cao cường! Nếu hôm đó tráng sĩ là thích khách, thì hẳn là một điều đáng sợ!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ:

- Thảo dân này chỉ muốn kính dâng hoàng thượng một chén rượu, không tưởng Nột Lan thị vệ nghi ngờ, nên buộc phải trao chén rượu cho thị vệ, nhờ thị vệ dùng thay thảo dân!

Khương Hy rất bình tĩnh trước sự việc xảy ra, điềm nhiên thốt:

- Mãi đến nay trẫm mới có dịp mở rộng đôi mắt! Không ngờ trên đời này lại có người tài ba cỡ đó! Nay Minh Đức, chỉ tại ngươi hồ đồ đây, chứ Niên tráng sĩ là huynh đệ của lão tứ, chẳng lẽ lại làm điều bất lợi cho trẫm sao? Hãy đem chén rượu đến đây cho trẫm!

Nột Lan Minh Đức mang chén rượu lại.

Khương Hy rót thêm cho đầy, rồi tiếp:

- Trẫm tặng Niên tráng sĩ một chén, gọi là trẫm tạ cái lỗi thuộc hạ vô lễ với tráng sĩ!

Niên Canh Nghiêu quỳ xuống tiếp lấy chén rượu, đáp:

- Thảo dân xin bái lãnh chén rượu thượng, còn như thánh hoàng tạ lỗi thì thảo dân làm sao dám nhận? Thảo dân mang ơn tứ điện hạ, tuy tiếng là kết nghĩa kim lan, song tự xét mình không xứng đáng sánh cùng kim ngọc, cho nên dù phôi gan trái mật, thảo dân cũng không đáp được thành tình!

Y nâng chén lên uống cạn, rồi hai tay hoàn lại chiếc chén không.

Khương Hy rót vào chén đó, uống cạn luôn, rồi thốt:

- Trẫm cũng uống với tráng sĩ một chén cho vui!

Đoạn ngài hỏi:

- Tráng sĩ học nghệ nơi nhân vật nào?

Niên Canh Nghiêu đáp:

- Gia sư họ Cố, hiệu Khăng Đường.

Khuong Hy kinh ngạc:

- Cổ tiên sanh là bậc danh sĩ tại Giang Nam, văn tài trác tuyệt, không ngờ lại cũng là một cao thủ võ lâm!

Mạnh Lệ Ty mỉm cười:

- Cổ sư bá chẳng những có võ nghệ tuyệt luân, mà cũng tinh thông thao lược, trên đời này ít có người sánh kịp. Niên sư huynh là môn đệ đặc ý nhất của lão nhân gia!

Khuong Hy gật đầu:

- Cái đó thì ta thừa hiểu, và từ lâu ta có lòng ngưỡng mộ. Ta có hạ lệnh cho viên đốc Vũ Giang Nam thỉnh Cổ tiên sanh về kinh, cộng hưởng phú quý. Rất tiếc sự triệu thỉnh của địa phương quan không được đáp ứng. Niên tráng sĩ có thể vì trẫm mà trái với ý lệnh sư chẳng?

Niên Canh Nghiêu trầm ngâm một chút:

- Gia sư quen sống đạm bạc, từ lúc nào không hề tiếp cận giới quyền quý, người chỉ thích ngao du, như hành vân lưu thủy, mấy năm sau này, thảo dân không gặp lại lão nhân gia!

Khuong Hy thở dài.

Dận Trinh thốt:

- Niên huynh đệ dù là tay bất phàm, song trên giang hồ vẫn còn lắm nhân vật cao siêu hơn, trong số các nhân vật đó, có những người từng giao tình thân mật với Niên huynh đệ. Tuy nhiên, nếu số người có tâm tưởng dị đồng với Niên huynh đệ, cùng nhau kéo rốc lên kinh thành, mưu đồ bất lợi cho hoàng gia, thì phụ vương sẽ gặp phiền phức không ít.

Khuong Hy mỉm cười:

- Người có biện pháp chi chẳng?

Dận Trinh đáp:

- Thần nhi sẽ thay tên đổi họ, đi khắp bốn phương truyền bá đức độ của phụ vương, mặt khác, thần nhi nhờ Niên huynh đệ tìm một vài cao thủ, vờ về kinh, bảo giá phụ vương.

Nột Lan Minh Đức vội chen vào:

- Sự việc hôm nay cho nô tài thấy là thiên hạ rộng lớn, đâu đâu cũng có bậc dị nhân kỳ sĩ, nô tài thì lực non sức kém, không đủ đảm bảo an toàn cho hoàng thượng. Nếu Niên tráng sĩ là người có thể tín nhiệm được, thì xin hoàng thượng chuẩn cho...

Khuong Hy lắc đầu:

- Cần chi phải làm vậy! Trẫm tự tin, trẫm tín nhiệm Minh Đức, hai niềm tin đó đủ bảo đảm một cuộc hộ giá hữu hiệu rồi!

Nột Lan Minh Đức quỳ xuống tiếp:

- Hoàng thượng dạy thế, song nô tài phải biết xét mình xét người, việc chi mình không quả quyết, thì chẳng nên làm cầu may, nếu có điều bất trắc, thì có chết trăm lần, nô tài cũng không chuộc tội được! Xin hoàng thượng...

Khuong Hy mỉm cười, khoát tay:

- Nói nhảm như con nít! Người không hiểu ý tứ của trẫm chút nào cả! Trẫm cần là cần cái lòng trung của người, chứ đâu phải võ nghệ của người! Làm gì lo trẫm lại chẳng hiểu trong vòng trời đất bao la, có lắm kỳ nhân dị sĩ, tài nghệ tuyệt vời. Song, mấy mươi năm qua rồi, họ không hề gây phiền phức cho trẫm, hẳn phải có một nguyên nhân nào đó chứ! Họ hiểu, giết trẫm cũng không giải quyết được gì, bất quá họ chỉ giúp cho một sự thay người lãnh đạo, mà nhà Thanh vẫn còn là nhà Thanh mãi mãi, giang sơn không quy hoàn về người Hán được. Hà huống, sự thay đổi người chưa hẳn là tạo hạnh phúc cho toàn dân. Thì những bậc thức thời không khi nào chịu làm điều vô bổ ấy đâu! Trẫm tin tưởng nơi đạo lý đó!

Ai ai cũng im lặng.

Khuong Hy mỉm cười, tiếp:

- Người ta nhận thấy, giết trẫm không có lợi gì cả, mà biết đâu với một hoàng đế khác, chế độ lại chẳng khác, giả như họ làm việc đổi thay mà dân chúng bị hà khắc, áp bức, không hưởng được sự công bằng xã hội như với trẫm, không hưởng thanh bình thịnh trị, ấm no, an toàn như với trẫm, thì họ là những người có tội đối với toàn dân. Bởi thận trọng, họ không làm cái việc nông nổi do thiên kiến thúc đẩy. Hôm nay là một ngày vui của trẫm đấy, được sự quy tụ thân mật, được dâu con cho ăn những món thích khẩu, như vậy là hạnh phúc lắm rồi!

Đoạn nhà vua tiếp luôn:

- Chúng ta đi đã lâu, bây giờ nên trở về, tránh cho người trong hoàng cung phải lo âu, sợ hãi.

Khi hoàng đế muốn đi, thì còn ai dám ngăn chặn!

Ngài bảo:

- Khởi cần ai phải tiền tống trẫm. Trẫm đến với Minh Đức, thì về cùng với Minh Đức! Tứ nhi, ngày mai tứ nhi nên khởi hành, trẫm cấp cho người nghỉ gia hạn hai năm, cho người có rộng thời gian hành sự, nếu cần việc chi thì cứ cho trẫm biết qua trung gian của Minh Đức. Người cũng nên nhân dịp này, quan sát hành vi của các quan tại địa phương, giúp trẫm kịp thời ngăn chặn mọi sự lạm dụng quyền hành, có phương hại đến an toàn của dân chúng.

Bọn Dận Trinh đồng quỳ xuống tiền tống thánh hoàng.

Khoa Long Đa mỉm cười thốt:

- Niên hiền điệt khá lắm đó! Lão phu không ngờ hiền điệt hạ Minh Đức dễ dàng như vậy!

Niên Canh Nghiêu cười nhẹ, đáp:

- Tài nghệ của Nột Lan Minh Đức không phải kém đâu! Tiểu đệ không dám quả quyết là mình trên bậc hãn, bất quá tiền hạ thủ vi cường, tiểu đệ đoạt mất đầu chí của hãn, nên hãn không làm sao phản ứng thích đáng!

Dận Trinh mỉm cười thốt:

- Ngoài ra, Mạnh Lệ Ty có bỏ chút ít thuốc làm kém giảm công lực trong chén rượu của hãn, thứ thuốc đó do phái Thiên Sơn đặc chế, không mùi không sắc, ai uống phải cũng không phát giác được, có vậy nhị đệ mới thành công dễ dàng chứ!

Niên Canh Nghiêu giật mình:

- Thế thì nguy! Loại thuốc đó chỉ hết hiệu lực sau hai ba hôm, khi trở về, Nột Lan Minh Đức sẽ phát hiện ra sự lạ! Hãn không phải là kẻ ngu ngốc mà không hiểu công lực kém giảm vô lý như vậy!

Dận Trinh cười, đáp:

- Nhị đệ yên trí! Lệ Ty chỉ cho vào rượu một phân lượng rất ít, vừa đủ làm giảm công lực của hãn trong nửa giờ thôi. Do đó, ngu ca mới giục nhị đệ hành động gấp. Có lẽ bây giờ hãn đã lấy lại bình thường rồi. Rất tiếc ông già không chịu hợp tác, thành ra cái kế xâm nhập hoàng cung phải hỏng. Từ nay, chúng ta chỉ còn có cách hoạt động tại kinh thành và các tỉnh thôi. Tại kinh thành, chúng ta toàn nhờ Quốc cữu gia chiếu cố...

Khoa Long Đa trầm ngâm một lúc:

- Về mặt lão vua già, chúng ta chưa thu hoạch kết quả nào cả, song Minh Đức thì phải lạnh lòng rùn chí rồi là cái chắc! Theo ý của lão phu, thì trước hết chúng ta cho người trà trộn trong đám thị vệ dưới quyền Nột Lan Minh Đức, giám thị hành động của hãn. Rồi chúng

ta xoay qua mặt khác. Lão phu ngán nhất là lão đại và lão bát. Trong phủ của chúng có rất nhiều cao thủ, lật đổ lão vua già là việc dễ, quật ngã lão đại và lão bát là việc hết sức khó khăn. Riêng về lão bát, thì y có vây cánh khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, gồm toàn những quan viên có quyền lớn, ngôi vị cao. Lão tứ nên thừa dịp lão vua già ủy thác việc kiểm soát ngoại thần, mà tìm cách tĩa dần phe đảng của lão bát, cốt giảm thiểu tối đa lực lượng chống đối chúng ta sau này! Phần lão phu tại kinh thành, lão phu sẽ tùy cơ liệu biến!

Dận Trinh gật đầu:

- Quốc cữu yên trí! Tôi hiểu rồi.

Sau một lúc thương lượng với nhau, Khoa Long Đa cáo từ.

Dận Trinh đưa Mạnh Lệ Ty về phòng.

Mạnh Lệ Ty thốt với giọng cảm động:

- Phụ thân của điện hạ là một vị hoàng đế rất tốt!

Dận Trinh cười lớn:

- Trong tương lai, ta sẽ là một hoàng đế tốt! Mạnh Lệ Ty, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ sống một cuộc đời hùng tráng, ta chỉ mong năng tận tâm tận sức, hợp tác với ta!

oOo

Nhan Minh, Tổng đốc tỉnh Sơn Đông, một hôm lại đến phủ Tế Nam, họp các tướng lãnh và các địa phương quan trọng vùng, quát tháo quở mắng họ về một việc họ để sống ba tên cường đạo.

Tế Nam không thuộc phạm vi quản hạt của Nhan Minh, song y nắm binh quyền, mà sự việc lại có tánh cách võ sự, nên y thông trách những người trong nhiệm vụ

Ai ai cũng giận, song không dám phản kháng.

Tri phủ Tế Nam là Sô Thanh Phụng, một văn quan cấp tri phẩm, xuất thân là một tiến sĩ, tự biết mình không chống cự lại được một bậc nhất phẩm đương triều, song vẫn cãi:

- Bẩm Nhan đại nhân! Sự tình phát sanh trong địa phương của ty chức, lẽ ra ty chức chịu trách nhiệm một mình...

Nhan Minh khoát tay:

- Sô tri phủ là quan văn, không việc gì phải chen vào võ sự. Bốn chức lấy làm lạ, ba tên đó là những ai mà lại lợi hại như thế?

Lý Tham Tướng tường trình:

- Ba kẻ đó là hai nam, một nữ, thuộc hạng thanh thiếu tài nghệ tuyệt vời, bọn thuộc hạ bao vây, chúng phá vây chạy đi dễ dàng, lại còn sát hại ba mươi bốn tên quân sĩ!

Nhan Minh gắt:

- Sao không phóng tiễn?

Lý Tham Tướng lắc đầu:

- Nếu phóng tiễn, thì quân ta bị hại trước, bởi chẳng khác nào tự bắn lẫn nhau. Phàm dùng tiễn là khi nào có trận tuyến giữ một mặt, chứ trong cuộc bao vây, xạ tiễn là điều tối kỵ. Huống chi, bắn tên cũng vô ích thôi, chẳng làm gì được ba kẻ đó. Bằng có là ty chức phóng một ngọn thương sang chúng, chúng bắt ngọn thương, bẻ gãy. Ty chức nghĩ, chúng có luyện công phu thượng thừa của giới giang hồ!

Nhan Minh cau mày:

- Nói nhảm! Làm gì có hạng người như vậy?

Lý Tham Tướng đáp:

- Sự thật trước mắt mọi người, ty chức đâu dám bịa!

Các vị võ quan khác, có tham gia công cuộc vây bắt ba kẻ đó, không thốt lời phủ nhận.

Sô Thanh Phụng tiếp:

- Năm trước, ty chức có bắt được một tên hải tặc, lúc tra tấn, bọn quân sĩ đánh hấn, gãy hết sáu chiếc còng mà hấn không việc gì. Sau lại có người mách với ty chức, phá hủy huyết khí môn của hấn. Nhờ vậy, ty chức mới chế ngự được hấn.

Nhan Minh gật đầu:

- Không phải bốn chức không tin. Chính trong phủ của bốn chức cũng có hai phiên tăng lạt ma, có thể chịu đựng đánh đập như thường. Có điều, trước khi để cho người ta đánh đập, họ có nuốt bùa, niệm chú. Bốn chức cho rằng bất quá chỉ là một môn tà thuật thôi!

- o O o -